

ПОСТАННЯ, ПРОБЛЕМИ, ПРАЦЯ І ПЕРСПЕКТИВИ «РАДІО ВОСКРЕСІННЯ»

Українська Греко-католицька Церква завжди була відома тим, що крім суто релігійної діяльності провадила ряд культурних, економічних, соціальних дій. Таким чином, у нелегких умовах діаспори, при нестачі кваліфікованого персоналу, у 1989 році, з благословення Синоду Української Греко-католицької Церкви було створено в Брюсселі «Радіо Воскресіння». Його очолив о. д-р Андрій Онуферко. Перший вихід в етер відбувся 19 листопада 1989 р. на хвилях «Радіо Монте-Карло».

Починалось із щонедільних програм, які виготовлялися в Брюсселі (Бельгія), в приміщеннях Католицької Радіо-Телевізійної Мережі. Оскільки в Україні віяв дух свободи, вже від початку 1990 року керівництво «Радіо Воскресіння» розпочало заходи по перенесенню редакції з Брюсселю до Львова, який з різних причин виглядав ідеальним місцем для починання такого роду ініціативи в Україні.

Доктор Михайло Димид приїхав до Львова в січні 1990 року, щоб вивчити можливості і розпочати діяльність радіо. Вже тоді відкрився кореспондентський пункт «Радіо Воскресіння», який з любов'ю і компетентністю вів Теодосій Старак, що тепер перебуває на службі української дипломатії у Варшаві.

У січні 1991 року розпочалися конкретні дії щодо заснування і реєстрації редакції радіо. Виявилось це нелегким. Михайло Димид відвідав оголову ОРТПЦ (Обласний Радіотелевізійний Передавальний Центр) Палкіна і голову Львівського Держтелерадіо Шайдецького. Ці дві особи на зовні дуже гарно розмовляли, але за кулісами робили все, щоб не реєструвати і не допустити «Радіо Воскресіння». Шайдецький видумував всілякі неіснуючі вимоги, не приймав документи і навіть не відповідав на

рекомендовані листи, на які за законом мав давати відповідь в одномісячний термін. Багато більше рафінованим був Палкін. Його бюро безпосередньо звітувалось перед КДБ, і він ввесь час відкладав відповіді, видумуючи нові причини. В дійсності вони обидва виконували завдання, згідно якого було заборонено реєструвати «Радіо Воскресіння» (про це розповім далі).

8 лютого 1991 р. начальник управління КДБ УРСР по Львівській області генерал-майор Малік писав секретну довідку в одному екземплярі «... в январе с.г. к руководству ОРТЦ обратились представители Брюссельской вещательной компании «Радио Воскресение» в просьбой выделить передатчики и время работы в эфире (с 8 до 24 час. ежедневно) для трансляции своих передач на территорию западных областей Украины. Компания готова начать работу в марте с.г. В настоящее время этот вопрос находится в стадии согласования». Далі генерал-майор додавав: «С учётом сложности оперативной обстановки і резкого обострения межрелигиозных отнoшений считаем нецелесообразным представить разрешение на использование радиосредств каким-либо религиозным конфессиям». 11 лютого 1991 р. секретар Львівського Обкому Компартії України Секретарюк писав до ЦК Компартії України, повторюючи майже слово в слово: «С учётом резкого обострения межрелигиозных отнoшений считаем нецелесообразным предоставлять разрешение на использование радиосредств каким-либо религиозным конфессиям и другим организациям».

Хоч такі несприятливі обставини відчувалися, однак при допомозі і за порадами Ігоря Желізка, Ігоря Осадчого та Володимира Пузирка Михайло Димид звернувся до містоблюстителя Львівської Архiepархії Архiepископа Володимира Стернюка, який 7 лютого 1991 р. юридично заснував «Радіо Воскресіння» у Львові і призначив Михайла Димида директором радіостанції.

Це були лише початки. Далі потрібно було думати про реєстрацію приміщення, персонал і т.п. У березні 1991 р. за порадою журналіста Мирослава Павлюка до Теодосія Старака з'являється Орест Гриневко, який береться до конкретних справ. З допомогою Павлюка, котрий щойно у червні прийде на «Радіо Воскресіння», вони 1 червня 1991 р. реєструють редакцію в Києві як засіб масової комунікації на територію цілої тоді ще УРСР. Це перевершувало сподівання Димида, які він мав лише на рівні області, і було виграшним моментом перед львівськими самодіяльними провінціалістами.

Коли ж мова йде про приміщення, то це друга нелегка справа, яка так само несподівано увінчалася

успіхом. Оббиваючи неодноразово пороги багатьох кабінетів Міськради, стало видно, що крім гарних слів адміністрація міста не усвідомлює ваги і вартости культури для економіки, вона була неспроможна використати можливості і контакти «Радіо Воскресіння» для просвітницької роботи в місті, надаючи йому приміщення. З цієї причини 28-29 червня 1991 р. в газеті «Ратуша» з'являється інтерв'ю Ореста Гриневка під заголовком «Особа, що недавно завітала до редакції, заявила, що має 500 тисяч доларів», в якому критикувалося Міськраду й закликалось надсилати інформації про можливі приміщення для «Радіо Воскресіння». У серпні «Радіо Воскресіння» знайшло приміщення на теперішній вул. Володимира Великого, 33 завдяки інформації людини, яка була захоплена заголовком статті, не розуміючи, що йшлося про ще цінніше духовне багатство, — вона хотіла потім за свою інформацію не менше, як західню автомашину. Для того, щоб брати в аренду це приміщення, «Радіо Воскресіння» пішло на співпрацю з Технікумом Електрозв'язку, фінансувало капітальний ремонт приміщення і будівництво сходів, які взагалі не існували. Приміщення було здане в оренду на 10 років. Треба сказати, що у Львові отримати 250 квадратних метрів для бюро такого роду організації вважається великим подвигом. Після річного ремонту можна було спокійно працювати над програмами радіомовлення.

І так почався новий етап у житті радіомовлення. 27 жовтня 1991 р. недільна програма з Брюсселю почала виходити в етер на хвилях «Радіо Львів». З 17 травня 1992 р. «Радіо Воскресіння» у Львові взяло на себе випуск недільної програми, а з 1 липня 1992 р. почали транслюватись щоденні програми на хвилях «Радіо Верітас» з Філіппін і на першій програмі Львівського радіо. Треба тут теж додати, що зустрічались вагомні труднощі. Хоч «Радіо Львів» і погодилося транслювати релігійно-культурні програми «Радіо Воскресіння», то все ж за надто великі, як для неприбуткової організації, гроші — на рівні реклами. Очевидно, для «Радіо Львів» культура і релігія — однозначні реклами.

Однак, на цьому «Радіо Воскресіння» не затрималось, воно проводило переговори з республіканським радіомовленням. Тут вже виявилось краще розуміння проблеми релігійної культури народу — культуру і почуття людей не рівняють з рекламою, як у Львові. 5 квітня 1993 р. «Радіо Воскресіння» почало виходити в етер на цілу Україну по Третій Програмі Українського Радіо о год. 20.10. Поза межами України, в східній і західній діаспорі, «Радіо Воскресіння» можна слухати щодня о год. 7.30 на хвилях Всесвітньої Служби «Радіо Україна». У Західній Україні «Радіо Воскресіння» можна також слухати о год. 7.30 на середніх хвилях

на частоті 1200 кгц.

15 серпня 1992 р. було підписано новий статут «Радіо Воскресіння», вже зареєстрований в незалежній Українській Державі. Засновниками стали Католицька Радіо-Телевізійна Мережа (Брюссель, Бельгія) і Києво-Галицька Митрополія УГКЦ.

Подальші перспективи, які реалізуються завдяки пожертвам американських єпископів, — це більше надійні. А саме — це є незалежна радіотрансляційна станція на середніх хвилях з розширенням програмної тематики до політичних, музичних, культурних програм, інформаційних повідомлень, які б уможливили «Радіо Воскресіння» стати першою незалежною радіостанцією Західної України, а через безпосередні контакти зацікавити ще ширше коло слухачів проблемою життя в Бозі й Україні.

Окрім духовника о. Василя Боянівського, весь персонал — молодь віком до 35 років. Директором «Радіо Воскресіння» є д-р Михайло Димид, адміністратор — Ярослав Івашків, випусковий — Мирослав Павлюк, редактор інформації — Богдан Дубінський, редактор євангелізації — Михайлина Маїк. Працюють ще інші здібні молоді люди, а до них долучаються як співпрацівники єпископи, священники і миряни. Всіх штатних працівників налічується 9 журналістів, 14 допоміжного персоналу. Технічних і адміністративних працівників — 10.

Основний вид діяльності «Радіо Воскресіння» — катехитично-богословські серії на популярному рівні, а при цьому і подання релігійної інформації. Це є дуже складний жанр журналістики. Відколи «Радіо Воскресіння» існує, воно ніколи не ставилось вороже до інших віросповідань. Навпаки, «Радіо Воскресіння» належить до однієї і тієї ж самої спілки, що православне російське «Радіо Софія» і римокатолицьке російське «Радіо Благовест». У Львові, наприклад, «Радіо Воскресіння» має контакти зі всіма єпископами всіх православних і католицьких Церков і передає їхні інформації. Головна мета — проповідувати Боже Слово сучасними засобами та інформувати людей про життя усіх християнських Церков на Україні й у світі. Провідною думкою є те, що Бог створив одну Церкву і ця Церква існує в православній і католицькій Церквах, які між собою ведуть діалог любови. Тільки знання, перевірена інформація і любов допоможуть українцям підвести свій ум до Творця і тим самим посилити власне і національне духовне відродження.

«Радіо Воскресіння» має за мету промовляти до всіх людей: віруючих і віддалених від релігії. Такими дороговказами керується «Радіо Воскресіння» у своїй праці, яка не є проповіддю чи монологом, а діалогом і потребує участі, співпраці, тобто реакції слухачів.

д-р Михайло Димид